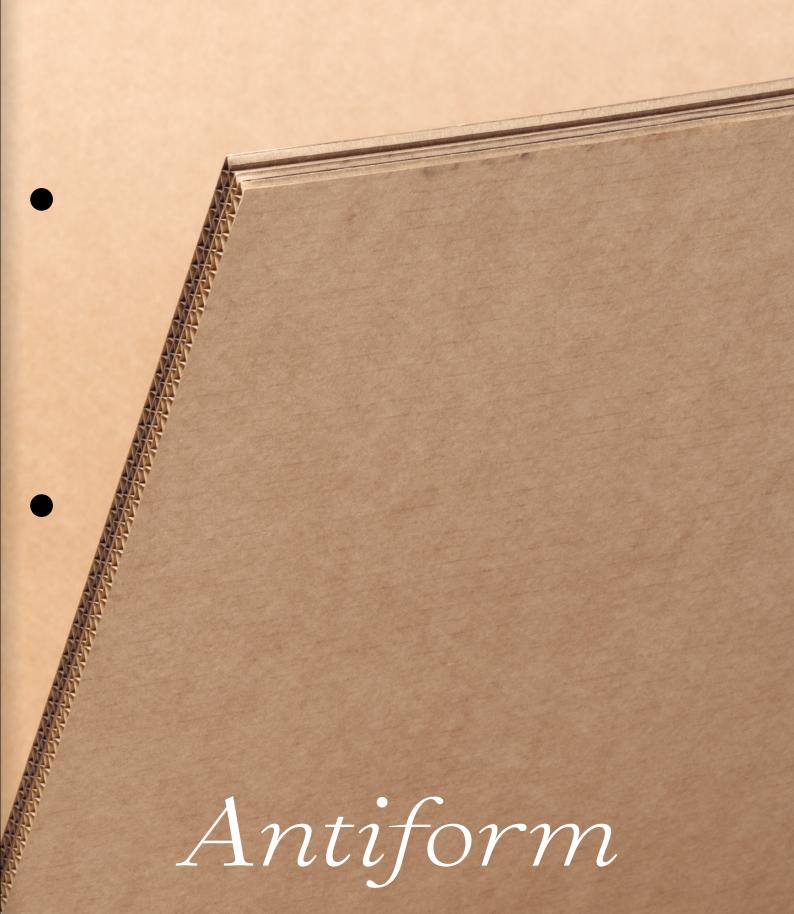
Julie Falk

INTRODUCTION

It is a great pleasure to introduce this publication, a companion to Julie Falk's exhibition Antiform. Since 2021, O-Overgaden has, with the support of the Augustinus Foundation, published a monographic series in conjunction with our large-scale in-house solo exhibitions, aiming at expanding the conversations around each show and producing new, offspring material. In this case, O-Overgaden's in-house editor Anne Kølbæk Iversen has written an essay on the "cripping" of time in Falk's works, and the artist herself contributes in a conversation with curator Klara Li Scheutz. Moreover, the publication presents an extract from Anne Boyer's book The Undying (2019). In addition to thanking the writers for their contributions, the O-Overgaden team for their remarkable effort in connection with the exhibition, and the Augustinus Foundation for the support, a warm thank you must go to fanfare, our graphic designers, and Anne Kølbæk Iversen, O-Overgaden's in-house editor, for their exceptional work with this publication. Last, but not least, a special thanks to Julie for so generously sharing her work and material-from concept to extended conversation—with all of us, both through her exhibition and this publication.

The experience of the ill and hospitalized body's arrested pace—in bed as if "incarcerated" and working from confinement—is the baseline of Julie Falk's recent sculptural and filmic works.

In her first large-scale solo exhibition, *Antiform*, Falk takes discarded bodies as a point of departure—from bronze casts of hair cut from hospital-prescribed wigs to enlargements of cardboard tubes from used fireworks, giant vital and phallic figures that seem overrun, deformed, and embrittled, resting on the floor in the exhibition's front space. Falk points to the bodily displacement of the artist herself, working away from the studio, as an inverse or anti-position, operating at odds, and meanwhile collecting scrap materials—*forms* that are discarded, abject, or thrown from use or even from art: *Antiforms*.

At the exhibition's entrance, we meet a woman (the artist), captured in the looping video piece *Détournement*. Backed by a roaring rumble, she walks in slow-motion broken circles on the hospital helipad of Rigshospitalet,

looking away, as if trying to escape the gravitational powers of the healthcare system. The piece, *Détournement*, is repeated from Falk's recent exhibition at the project space All all all curated by Klara Li Scheutz. Reuse is a case in point: how to create at rocket speed, how to up the anti when unwell and deprived of health?

As the inverse of the artist's outward circular search on Rigshospitalet's helipad as depicted in *Détournement*, in the exhibition's back space, *Crip Time*, a new video piece, loops increasingly aggressive pendulum movements around a marble sculpture by Alicja Kwade near Rigshospitalet. Gazing towards the well-intended and decorative sculptural sphere, it turns into a metaphor of the planetary centripetal force that keeps the ill body in close range of its medical center, exposing the system of care as also one of control and custody.

A new series of body-sized marble slabs are balancing, tall and thin. In geology, the plastic deformation in the core of the planet—that results in, among other things, the organic formation of marble—is called *antiform*. Falk's rosy-skinned sculptures are perforated; a gesture mimicking how the small, leftover cuts from a stone quarry are typically hollowed-out to repair bigger marble pieces—the larger, fuller, healthier volumes. The holes also allude to a body after a biopsy, pointing at how we ultimately always share matter, as the title says: *I'm Not One*.

With a nod to the 1950s and 1960s situationist movement, Falk turns around existing systems or architecture. In *Inhabit Everywhere*, cardboard sculptures hang as roofs or stand gaping, upside-down on the floor. The roof, the ultimate domestic shield, is here abstracted, soft, and frail, as if asking: where is the protection?

Rhea Dall Director of O—Overgaden, February 2024

Julie Falk (b. 1991, DK) holds an MFA from Malmö Art Academy. She has recently had solo and group exhibitions at venues including All all all, Copenhagen (2023), Galleri Susanne Ottesen, Copenhagen (2021), and KØS Museum for kunst i det offentlige rum, Køge (2018). In 2023 she received Anne Marie Carl Nielsen's talent prize for sculptors.

CRIP TIME

Anne Kølbæk Iversen

Roof structures and partially compressed tubes of stiffened cardboard, *détournement* at the Rigshospitalet national hospital, one of Denmark's most iconic welfare institutions, marble columns riddled with holes placed in the room and hanging from the ceiling on makeshift bases, and a marble globe encompassed by concrete barriers. These are just some of the elements in Julie Falk's exhibition *Antiform*.

As a concept, "antiform" is used to describe a convex fold in geological structures that occur when the temperature and pressure have been just high enough to create a plastic deformation. But the juxtaposition of the words "anti" and "form" also indicates that which either does not have or refuses to have a form. Julie Falk's sculptures are not without form, but they do resist being complete and finite. They could maybe be seen as the initial stages or fragments of a larger construction: a temporary shelter, an emergent column structure, a narrative in the midst of construction or disintegration.

One of two video works in the exhibition, Crip Time (2024)—the time of the crippled or a crippled time is a looped sequence in which the camera zooms in on one of 13 stone spheres placed outside and inside the Mærsk Tower in Copenhagen as part of the Polish artist Alicja Kwade's installation Pars pro Toto (2019). Whilst some might recognise the sphere in the video as Kwade's work, as well as its location, in the work it is not clear where it was filmed. In the video the globe is surrounded by concrete blocks, a marble body protected by construction elements. The camera circles the sphere, a circling motion looped in the video and edited into shorter and shorter sequences until it shudders as if the video has jammed. Through its framing, the work zooms in subjectively on a specific detail, just as it resists the idea of any progressive narrative by inhabiting the tension between circular movement and stuttering indecisiveness and stagnation. The work revolves around the stone globe in a way that mimes psycho-geographical drifting. The globe becomes part of a mapping of urban landscape through the atmosphere and impressions emitted by a place and those that the drifter carries with them. This drifting or *dérive* was an artistic method developed by Guy Debord in the mid-1950s as part of the situationists' subversive artistic and countercultural strategies.

In a dérive one or more persons during a certain period drop their relations, their work and leisure activities, and all their other usual motives for movement and action, and let themselves be drawn by the attractions of the terrain and the encounters they find there.

Debord's idea was to heighten awareness of the changes in atmosphere that exist in urban space, as well as to map the ambience of specific places and routes: "it is no longer a matter of precisely delineating stable continents, but of changing architecture and urbanism". ² In Debord's words, a *dérive* involves a "playful-constructive" approach that can contribute to psycho-geographical alertness and distinguishes it from a usual walk or journey. In Crip Time the stone globe is a more-or-less coincidental focal point in the artist's journey through the urban space in the immediate vicinity of Rigshospitalet, guided by an idiosyncratic awareness of the globe standing slightly apart within its own anti-terrorism barrier and in constant yet shuddering focus. The video work thus appropriates another work of art, inscribing the marble globe in a different story than that of a high-status building for health research and the art installation decorating its forecourt. As well as reminding students of the smallness of their problems on a planetary and geological scale, this planet in miniature can also provide a measure of the radius of movement from a hospital bed: the degree of exhaustion, pain, and nausea.

TEMPORAL AND INSTITUTIONAL DISPLACEMENT

The title *Crip Time* also points to experiences of suspended and collapsed time, time that is out of joint as a consequence of or parallel to bodily collapse when those suddenly falling ill have to depend on the support structures that encapsulate the onset of an acute disease, as well as living with it. The circular and broken sequences in the video testify to broken, crippled, or diseased time. The concept of "crip time" embodies an insistence on addressing the ways illness and reduced physical capacity are (also) temporal categories: the symptoms that intervene in time as acute conditions; interruptions and deviations from the life one believed oneself to be living; lifethreatening diagnoses; uncertain futures negotiating statistic prognoses based on the analysis of figures and imaging and life as it unfolds; chronic fear about when the disease will take over:

one aspect of cripping time might simply be to map the extent to which we conceptualize disability in temporal terms. (...) "Frequency," "incidence," "occurrence," "relapse," "remission": these, too, are the time frames of symptoms, illness, and disease. "Prognosis" and "diagnosis" project futures of illness, disability, and recovery. 5

Falk's works give us the opportunity to contemplate the temporality of illness in new ways, but also the ways institutions that abide by normative time can themselves be sick—and pathologizing. In the video work *Détournement* (2023), a 2:46-minute, black-and-

white loop filmed on the helipad on the 20th floor of Rigshospitalet, a woman walks around the perimeter of the helipad wearing a long coat and wig. She could be waiting to be picked up in a helicopter—a reversal of acute emergency arrivals at the hospital. Or she could be an undercover agent who has taken over the hospital, hijacking its function as the title *Détournement* implies. She could also have risen from her hospital bed to go up to the roof to look at the overwhelming view.

Falk's art practice has revolved around institutional support structures for some time, and in this exhibition she also probes ways we can appropriate institutional buildings, spaces, and programs to generate more space for a subjective narrative and position—a space where the patient allows herself to be impatient with the course of treatment she has reluctantly become part of. Isabelle Stengers writes that maintaining the hospital order is dependent on the patient assuming the role of patient, just as doctors, nurses, auxiliaries, technicians, and everyone else who is part of the hospital system assumes their assigned roles, as well as subscribing to and supporting the way the hospital functions. As examples of the specific codes that apply in a hospital she points out that doctors and nurses can enter and leave the patient's room at will, that those undergoing treatment have to put up with being spoken about but not to, and that it therefore demands endless patience to be in a hospital context.

If ever those who are quite rightly called the patients did become impatient, collectively refused to be infected by the hospital pattern and demanded to be treated in a civilized manner, what we call a hospital would not endure, be it for the better but maybe also for the worse.⁴

If disease can be described as an act of aggression against the body, then the works in the exhibition show how resistance, aggression, and rerouting the disease's disruption of one's life can emerge from within the experience of illness. One example of this is You Feed from Us (2024), a series of bronze sculptures placed on the wall in forms that are not easy to decode: shurikens, Medusa hair, or starfish, all made from the hair of wigs, cast in bronze and made in collaboration with a hairdressing co-patient in the hospital's Department of Haematology. The wig is one of the most recognisable signs of the attack chemotherapy launches on the cells of the body and, according to Anne Boyer, represents a central contradiction in the discourses surrounding cancer treatment, which demands that one is both more and less oneself: visibly ill, heroic vet unaffected. Her book The Undying is a poetic, hard-hitting meditation on the social and societal conditions for cancer. In the book, she reflects on the paradox that, as a member of the precariat, one can be forced to work despite being ill and while one is ill, yet the pharmaceutical industry calculates on making exorbitant profits from the disease one is suffering from.⁵

At the same time, cancer treatment often costs more than anyone could ever pay. What is the logic behind this economy of disease? Boyer's book interweaves the critical, analytical, and poetic in a dialogue between multiple subject positions in negotiation with herself and the course of the disease and treatment she has been sucked into.

I like wigs. I wear wigs. People I like wear wigs.

Dolly Parton wears wigs. Beyoncé wears wigs.

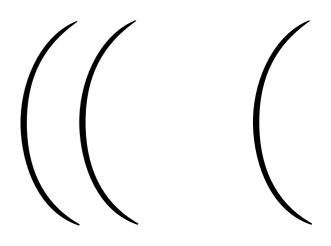
Enlightenment philosophers wore wigs. Drag queens,

Egyptian princesses, and grandmothers wear wigs.

Medusa wore a wig made of snakes. 6

ANTI-FORMATION

With perforated marble supports shaped like battens, makeshift roof structures made of cardboard turned upside down, epoxy-stiffened cardboard tubes, and video loops with no clear beginning or end, the exhibition creates an impression of forms that are in the process of being simultaneously deformed and reconstructed. The holes in the marble supports making up an incomplete support structure in the room and hanging like stalactites from the ceiling mirror the methods used to repair sculptures so that the veins and colour of the marble match. These structures, themselves on the brink of collapse after being bored into to repair defects elsewhere, remind us that the relationship between repair, deformation, support, and collapse are ambiguous; that works revolving around experiences of disease also represent powerful resistance and potential subversions, not through personal heroism but through the appropriation and displacement of the system within which one is made an object. If time has become unhinged, then there could maybe be a loophole to squeeze through, a place to seek shelter. Julie Falk's works at O—Overgaden offer such an opening.

^{6.} Anne Boyer, *The Undying: Pain, Vulnerability, Mortality, Medicine, Art, Time, Dreams, Data, Exhaustion, Cancer, and Care,* Farrar, Strauss and Giroux, New York, 2019, p.76.

^{1.} Guy Debord, "Theory of the Dérive" [1956], Situationist International Online, translation by Ken Knabb, www.cddc.vt.edu/sionline/si/theory.html

^{2.} Ibid

Alison Kafer, Feminist, Queer, Crip, Indiana University Press, Bloomington, 2013, p.25.

^{4.} Isabelle Stengers, "Whitehead and Science: From Philosophy of Nature to Speculative Cosmology", presentation at McGill University, Montreal, 2006, www.mcgill.ca/hpsc/files/hpsc/Whitmontreal.pdf

THE UNDYING

Anne Boyer

BIRTH OF THE PAVILION

I am continually beset by the fear that I may have expressed only a sigh when I thought I was stating a truth.

—STENDHAL, On Love, 1821

communiqué from an exurban satellite clinic of a cancer pavilion named after a financier

Pull your hair out by the handfuls in socially distressing locations: Sephora, family court, Bank of America, in whatever location where you do your paid work, while in conversation with the landlord, at Leavenworth prison, however in the gaze of men. Negotiate for what you need because you will need it now more than ever. If these negotiations fail, yank your hair out of your head in front of who would deny you, leave clumps of your hair in the woods, on the prairies, in QuikTrip parking lots, in front of every bar at which your conventionally feminine appearance earned you and your friends pitchers of domestic beer.

Put your head out the window of the car and let the wind blow the hair off your head. Let your friends harvest locks of your hair to give to other friends to leave in socially distressing locations: to scatter at ports, at national monuments, inside the architecture built to make ordinary people feel small and stupid, to throw against harassers on the streets.

Pull your pubic hair out in clumps from the root and send it in unmarked envelopes to technocrats. Leave your armpit hair at the Superfund site you once lived near, your nose hairs for any human resources officer who denies you leave.

When your eyelashes fall out, send them as a reverse wish to every person who has, at your illness, disappeared. Your hair will fall out onto every surface you come near: it will fall into new alphabets and new words. Read these words to discover the etiology of your illness: If you are lucky you will read another word that means "illness has turned you into an armament." In the bald spots, you will read how to weaponize your dying cells against what you hate and what hates you.

As you see a weapon in your falling hair, also you will see your body as it falls is a weapon, also as it doesn't fall.

This is an excerpt from Anne Boyer, *The Undying: Pain, Vulnerability, Mortality, Medicine, Art, Time, Dreams, Data, Exhaustion, Cancer, and Care* (Farrar, Strauss and Giroux, New York, 2019), pp.45–55. Reprinted with the author's permission.

In this new theory of being a sick person your friend will say that caring for you is now to care for arms. You have turned your room into an armory. Everyone who brings you water or food is also now loading a gun.

1

The cancer pavilion is a cruel democracy of appearance: the same bald head, the same devastated complexion, the same steroid-swollen face, the same plastic chemotherapy port visible as a lump under the skin. The old seem infantile, the young act senile, the middle-aged find all that is middleaged about them disappears.

The boundaries of our bodies break. Everything we were supposed to keep inside of us now seems to fall out. Blood from chemotherapy-induced nosebleeds drips on the sheets, the paperwork, the CVS receipts, the library books. We can't stop crying. We emit foul odors. We throw up.

We have poisonous vaginas and poisoned sperm. Our urine is so toxic that the signs in the bathroom instruct patients to flush twice. We do not look like people: we look like people with cancer. We resemble a disease before we resemble ourselves.

Language is no longer compliant to its social function. If we use words it is to approach as a misplaced bomb. Someone mentions something about the weather: in response, an errant phrase from a phantom conversation: "We must learn to accept what we want." Sentences hold out against syntax. Vocabularies re-form into awkward translations of words we once knew or new words we never will. Children who were once taught to speak by their mothers now stare at their sick mothers, who are gesturing like babies learning to talk, unable to recall the word for "television" or the word for "cup."

In the waiting rooms, the labor of care meets the labor of data. Wives fill out their husbands' forms. Mothers fill out their children's. Sick women fill out their own.

I am sick and a woman. I write my own name. I am handed at each appointment a printout from the general database that I am told to amend or approve. The databases would be empty without us.

Receptionists distribute forms, print the bracelets to be read later by scanners held in the hands of other women. The nursing assistants stand in a doorway from which they never quite emerge. They hold these doors open with their bodies and call out patients' names. These women are the paraprofessionals in the thresholds, weighing the bodies of patients on digital scales, taking measurements of vital signs in the staging area of a clinic's open crannies. Then they lead the patient (me) to an examining room and log into the system. They enter the numbers my body generates when offered to machines: how hot or cold I am, the rate at which my heart is beating.

Then they ask the question: Rate your pain on a scale of one to ten? I try to answer, but the correct answer is always anumerical. Sensation is the enemy of quantification. There is no machine, yet, to which a nervous system can submit sensation to be transformed into a sufficiently descriptive measurement.

Contemporary medicine hyper-responds to the body's unruly event of illness by transmuting it into data. Patients become information not merely via the quantities of whatever emerges from or passes through their discrete bodies, the bodies and sensations of entire populations become the math of likelihood (of falling ill or staying well, of living or dying, of healing orsuffering) upon which treatment is based. The bodies of all people are subject to these calculations, but it is women, most often, who do the preliminary work of relocating the nebulousness and uncountablity of illness into medicine's technologized math.

What is your name and birth date? A cancer patient's name, stated by herself, is adjunct to the bar code of her wristband, then the adjunct of whatever substances—vials of drawn blood, the chemotherapy drugs to be infused into her—whose location and identity must be confirmed. Though my bracelet had been scanned for my identity, requiring me to repeat my name is medical information's backup plan: it is the punctum of every transmission of something to or from my body. I might sometimes remember who I am. But repetition is a method of desensitization. To rate yourself on the scale of 1 to 10? In cancer's medicalized abstraction, I became a barely, tertiary to the body's sensations and medicine's informatic systems.

The nurses meet me in the examining room after I have replaced my clothes with a gown. They log into the system. Sometimes my blood has been drawn, and I am allowed to look at a printed page of its ingredients. Each week the blood flows with more or less of one kind of cell or substance than it did the week before. These substances go up or down, determine treatment's future measurement, duration. The nurses ask questions about my experience of my body. They enter the sensations I describe into a computer, clicking on symptoms that have long been given a category and a name and an insurance code.

The word "care" rarely calls to mind a keyboard. The work, often unwaged or poorly paid, of those who perform care (or what is sometimes called "reproductive labor"—reproducing oneself and others as living bodies each day, of feeding, cleaning, tending to, and so on) is what many understand to be that which is the least technological, the most affective and intuitive.

"Care" is so often understood as a mode of feeling, neighboring, as it does, love. Care seems as removed from quantification as the cared-for person's sensations of weakness or pain seem removed from statistics class. I care for you suggests a different mode of abstraction (that of feeling) than the measurement of the cell division rate of a tumor (that of pathological fact).

But strange reversals reveal themselves during serious illness. Or rather, what appears to be reversal becomes clarification. Our once solid, unpredictable, sensing, spectacularly messy and animal bodies submit—imperfectly, but also intensively—to the abstracting conditions of medicine. Likewise, care becomes vivid and material.

The receptionists, nursing assistants, lab technicians, and nurses are not only required to enter the information of my body into the databases, they also have to care for me while doing so. In the hospital, my urine is measured and charted by the same person who comforts me with conversation. This is so that painful procedures will become less painful. The workers who check my name twice, scan my medical wristband, and perform a two-person dose-accuracy reinforcement system as they attach chemotherapy drugs to my chest port are the same workers who touch my arm gently when I appear afraid. The worker who draws blood tells a joke. The work of care and the work of data exist in a kind of paradoxical simultaneity: what both hold in common is that they are done so often by women, and like all that has historically been identified as women's work. it is work that can go by unnoticed. It is often noted only when it is absent: a dirty house attracts more attention than a clean one. The background that appears effortless appears only with great effort: the work of care and the work of data are quiet, daily, persistent, and never done. A patient's file is, like a lived-in home, the site of work that lasts the human eternal.

During my treatment for cancer, most of these workers—the receptionists, paraprofessionals, and nurses—have been women. The doctors, who are sometimes women and sometimes men, meet with me at the point of my body's peak quantification. They log into the system, but they type less or sometimes not at all. As their eyes pass over the screen that displays my body's updated categories and quantities, I think of John Donne again:

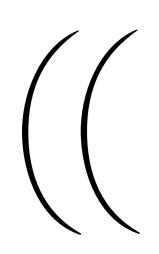
They have seen me and heard me, arraigned me in these fetters and received the evidence, I have cut up mine own anatomy, dissected myself and they are gone to read upon me.¹

If it is the women who transmute bodies into data, it is the doctors who interpret the data. The other workers have extracted and labeled me: I have informaticized my own sensation. It is the doctors who read me—or rather, read what my body has become: a patient made of information, produced by the work of women.

^{1.} John Donne and Izaak Walton, *Devotions Upon Emergent Occasions and Death's Duel*, Vintage Books, New York, 1999, p.xx.

WHAT YOU SEE IS WHAT YOU GET —AND YET SPEAKS OF SOMETHING ELSE ENTIRELY

A CONVERSATION BETWEEN JULIE FALK AND KLARA LI SCHEUTZ

Julie Falk and Klara Li Scheutz met in the autumn of 2022 to discuss a project and residency Falk was embarking on at Li Scheutz's exhibition platform All all all. This marked the beginning of a conversation about how Falk's work came into being, especially at that particular point in time. Falk developed the sculptural project *No Core* on the basis of this period of her life as a new mother who had been newly diagnosed with Acute lymphoblastic leukaemia (ALL) and had a new perspective as a new-yet-the-same artist. Here they discuss Falk's exhibition *Antiform* at O—Overgaden.

Klara Li Scheutz

My knowledge of your art practice began with the exhibition *No Core* at All all all where I got to know your work as addressing precisely that—the work you do. This is something that informs your projects in ways that are present in the works without becoming "meta". I'm thinking that might be a good place to start—with the work and the workplace. How does your relationship to work inform your art practice and this project and its development, where you are right now?

Julie Falk

The work lies in finding an alternative space for it. I would like to be able to find a form for art that has limited possibilities to exist because it exposes how unequally a precarious life is shaped by our working conditions and the systems they exist under. I love the revolutionary feminist Karen Brodine's poems in *Woman Sitting at the Machine, Thinking* from 1981. They deal with what work takes from the worker (in her case what her 9–5 job as a typesetter takes from her poetry), but also what it cannot take: intelligence, resistance, solidarity, and taking to the streets in protest. These are the reasons I took up video as a medium, using it to create rooms that wouldn't exist otherwise.

In 2023 Falk made the video work *Détournement* in which a female body—her own, dressed in black—walks across the helipad on top of the Rigshospitalet national hospital in Copenhagen with a horizon line of rooftops in the background. With juddering strides she moves from the left to the right, taking possession of the image of place and the image of this particular place. A new version of the work is included in *Antiform*, together with a new video work in which she zooms in on a marble sculpture familiar to many from Copenhagen's urban space. Falk has adopted this new material as a shift in her practice by working with and in stone.

(KLS)

As well as video, a comparatively new medium in your practice, for *Antiform* you have started working with marble, an entirely new material for you, where you have used a cylindrical bore to drill out holes. What has that added to the project?

(JF)

In geology, "antiform" is the result of almost plastic deformations at the core of the Earth that makes its layers convex. These deformations are rarely visible above the Earth's surface, but they exist in various kinds of stone beneath our feet, including marble.

But marble is also a body on a level with ours, and those of clam shells, in what we could describe as a non-hierarchical, object-oriented ontology, just as it is a body and mass in art. *I'm Not One* is the title of a new series of marble sculptures that are introduced in the exhibition. When a marble object needs to be repaired, a cylinder is drilled out of a piece of marble that resembles the object to be repaired. The perforated marble becomes a way of giving form to all the invisible and perhaps immaterial work that takes place around it.

A series of perforated marble sculptures stands like limbless bodies on iron bases in the exhibition, riddled with holes bored out with a cylindrical drill as many times as possible without them collapsing. On the side where the drill enters the marble the hole is sharp. At the exit point the edges are frayed.

(KLS)

Perhaps your work *Antiform*—a perforated shell—could be seen as a kind of starting point for this project? As well as giving the exhibition its name, the process or approach from that work is in a way present here in your marble works. You've talked about formation through subtraction as a central method. How does that work and what does it involve? How does it inform your works in *Antiform*?

(JF)

Yes, subtraction interests me. How to work with something that disappears, is reduced or withdraws, but also as an alternative to addition. It becomes about absence due to lack of access to the time and opportunity to work. "Anti", from the Greek, means opposed to or instead of and is an attitude that permeates several of the works. I see them as attempts to question established norms.

(KLS)

Repair seems to be part of that. Not the act of repairing, but the traces it leaves. The repair itself is not something you or anyone else has done here, but your works point to the work involved, both your own and that of others. The works are like bodies under fire, you say?

(IF)

Yes, they are weakened and hunted. Both physically and visually. We've removed as much marble as we could without them collapsing. Taking concepts from restoration or repair is a way of making something primary that is often understood as secondary. Working with the supportive is often seen as something that comes after, something unimportant and devoid of value in and of itself.

(KLS)

The perforation of the solid stone seems to create a passageway. You've spoken of the works as being bodies. The holes in bodies, for example in the marble, show the work that has taken place. This work is not to be repaired or hidden, because it's as much, if not more, about that process than the product?

(IF)

Exactly. It's about trying to turn from the reception of the work towards its production. *Inhabit Everywhere* (2024) is a series of cardboard sculptures that attempts to create an alternative space within the space. The process started in hospital, where I sketched and devised them. After that I got other hands to cut and make them—like standardized objects made to act in non-standardized ways. That makes the work reproducible, circulating, unlimited. It can take place anywhere and it expands the space it occupies. But in principle it's just a manual.

The work *Everything Evaporate* (2023-24) consists of enlarged empty cardboard tubes, firework tubes without their contents that are slightly battered or trampled on, but insistent in presence and scale. They are also inhabited by a disappearance. Their contents and original purpose as fireworks have been extracted, and they are left behind in a state of partial collapse. The tubes have been exhibited in other contexts, and here too they are different sizes, like swollen examples of what is left after the original idea of something's value or purpose. Like a body or entity that still has its own story, also when left without its core.

(KLS)

Art, being an artist—and in your exhibition marble as a form of geological art history—are supportive structures you work with. What role do they play in your project?

(JF)

I think I use art to investigate the structural frameworks that form us and the world around us. The individual and the potential of art. To work with the structures and frameworks for art is to engage with the supporting, supplementing, repairing, and sustaining—to be interested in mutually dependent relationships and rationales of value. It is to ask how we want to live and how we want to share work, money, and time between us.

(KLS)

You have collaborated with people you see as allies in the creation of the works in this exhibition, people like the female blacksmith in Christiania and a hairdresser you got to know during your treatment. You involve them in an implicit yet respectful way. Are they also supportive structures?

(JF

Yes, the collaborations or alliances have in many ways become part of the works. I also use some of the collaborations to expose structures or comment on the dominant use of time. The firework tubes are maybe an exception—I just left them out in the rain. It is the absence of hands that has formed them.

As the work *Inhabit Everywhere* exemplifies, an anti-hierarchical attitude permeates this exhibition and Falk's approach to her works. Falk's objects are a collection that find their place in line with each other. They are largely made of inexpensive materials, or else the inversion of any signalling of value is a point in the work. The standardized and standardizing expressed through this use of materials in some works

(like the eight identical roof ridges made of cardboard or the four uniform marble posts) and through Falk's outsourcing, contribute to her idea of the artworks as information—her own, to be passed on, reproducible and in that way public.

(KLS)

In extension of the collective work of these alliances, you also use citations in your works that point to the work of producing art as a collective process—the feeling of support from other artists—that also draws attention to the conditions for making art as work. You insert the reality of art into your own project.

(IF

I have a lot of sympathy for the copy, the reproducible printed medium that has the potential to be circulated in a broader context and made accessible. I cite from reality and use, for example, Alicja Kwade's work [Pars pro Toto (2019), 13 large stone globes in front of the Mærsk Tower in Copenhagen, ed.] in an artistic context. Although here it is clearly redirected. In Sell the House (2024), for example, I have torn a page out of Anne Boyer's book *The Undving*. Having cancer is full of lonely experiences, so when I was diagnosed I started looking for a community and company, especially in texts. This is a continuously expanding archive we started to make accessible at All all all. I also see the archive as an attempt to make the provision of care a collective rather than individual concern, as well as a way to emphasise the importance of patientto-patient experience to evade the dependence we have on hegemonic systems. Maybe this could provide a way to work between the practice of citation and embodiment.

(KLS)

Production or work as an aesthetic runs throughout how you relate to your oeuvre, as well as your thinking on alliances. There is also a redistribution of resources at stake here, an inversion of a life of precarity and resistance into a structure where, for example, a sick working body can be worth more economically than a healthy working body.

(JF

Cancer treatment costs more than any individual could ever pay. You become part of an absurd economy of sickness in which the sick body makes the rich richer. As do our debt and our work, both paid and unpaid. I am undergoing treatment with a woman who, like myself, became a parent and was diagnosed with ALL at the same time. Lulu is a hairdresser, so I hired her to cut locks of hair off my wig. These were subsequently cast in bronze and have become valuable, weapon-like objects in the work *You Feed from Us* (2024).

Making a *détournement* of redistribution also exposes issues in dominant forms of distribution. The moment that disturbs art is the kind of art we need. The kind of art we can't make happen but make happen anyway. Art as a radical rearranging of the world for everyone who inhabits it.

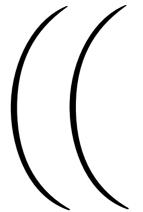
(KLS)

It's a line that also runs through your new video work *Crip Time* (2024)—your second work in the medium where you edit out an Alicja Kwade work slated for removal and repair. In the work you make the marble globe from Kwade's work disappear because you couldn't be there when it happened due to being occupied by more important work inside the building next door, working to get well. Citation, the absence due to repair, and the question of what work takes place where are all present here, gathering what seem to be the themes of your exhibition.

(JF

Right. I call the work *Crip Time* to draw attention to the fact that there is a place outside of the image. The work activates the invisible by adopting absence as a strategy. By using the sculpture of another sculptor I also lay bare a passive approach to working with sculpture.

As a method, redistribution and its obstruction run throughout Falk's works, her approach to work, her own illness, and the structures that permeate both. In the video works, but also works she continues to make in bronze. In You Feed from Us, hair, something soft and closely tied to their bodies for both the artist and Lulu, the hairdresser she has hired, is made into a solid line of defence. The work is a further development of Medusa's Revenge (2023), which consisted of a single twisted awl made from a lock of wig hair. This time the work is a series of small bronze weapons made of hair. The same shift takes place in Falk's video works in the exhibition. With her long strides across the roof of Rigshospitalet, in Détournement she transgresses the boundaries of a stronghold of sickness and healing. Her latest video work Crip Time continues this approach via a direct reclamation of time. Here the object is "debuilt" in the gesture made by the work, and another kind of disappearing of content takes place. As in Falk's other works, our minds turn to what lies just beneath. Our attention is mobilised as it is directed towards the life surrounding the work as object, a drive that lingers as the most radical and fundamental aspect of the exhibition Antiform.

O—OVERGADEN Overgaden neden Vandet 17, 1414 København K, overgaden.org

Julie Falk
Antiform
Exhibition period: 24.02.2024 – 05.05.2024

ISBN: 978-87-94311-17-5 EAN: 9788794311175

Editor: Anne Kølbæk Iversen Text: Rhea Dall, Klara Li Scheutz, Anne Kølbæk Iversen, Anne Boyer Translation: Jane Rowley Copy editing: Susannah Worth Photo: David Stjernholm

The excerpt from Anne Boyer,
The Undying: Pain, Vulnerability, Mortality, Medicine, Art, Time,
Dreams, Data, Exhaustion, Cancer, and Care
(Farrar, Strauss and Giroux, New York, 2019), pp.45–55
is reprinted here with the author's permission

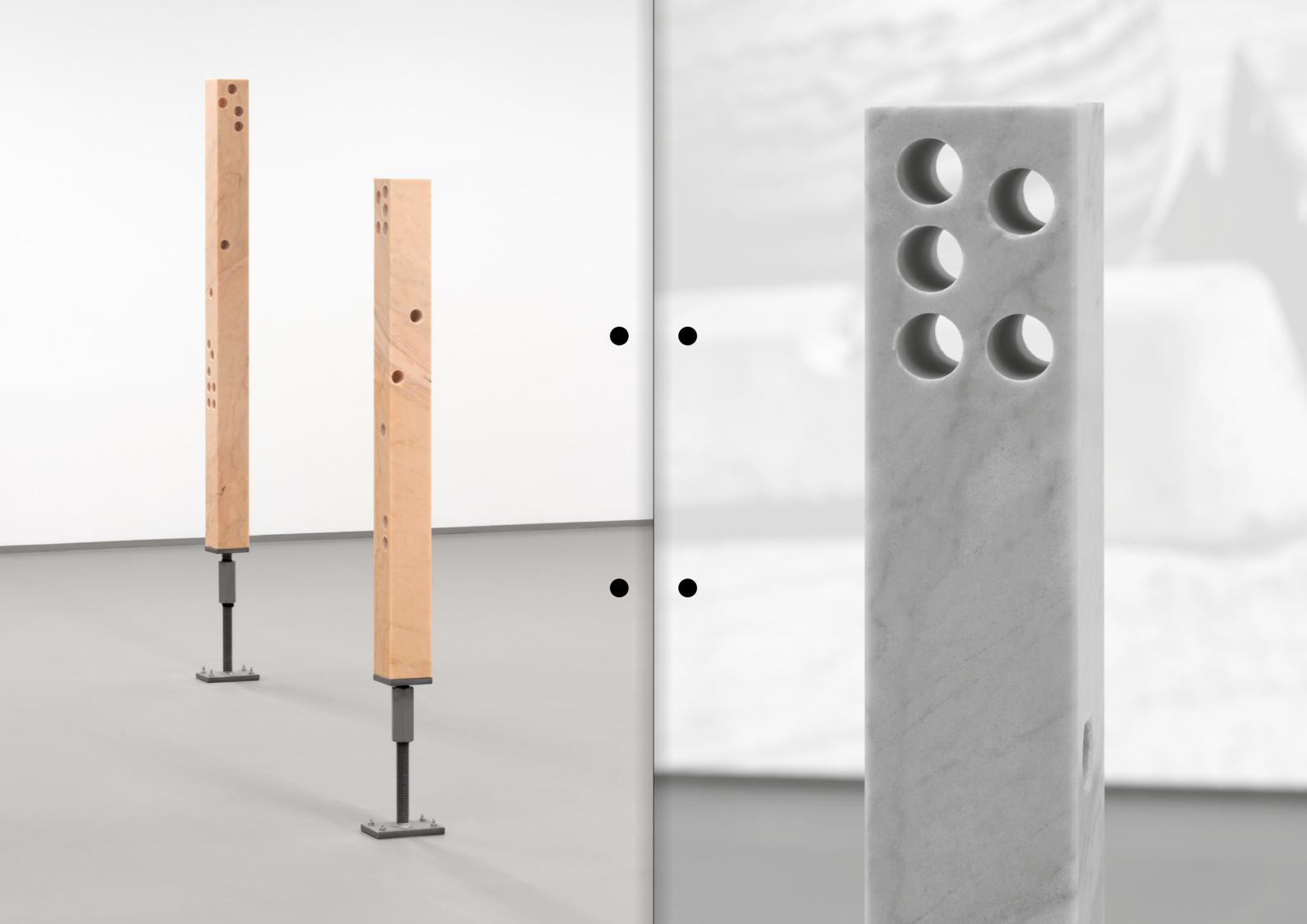
O—Overgaden's publications are funded by The Augustinus Foundation. Falk's exhibition has received support from the Danish Art Foundation, The Beckett Foundation, Merchant L.F. Foght's Foundation, The Hielmstierne-Rosencroneske Foundation, and The Copenhagen Municipality's Council for Visual Arts.

Graphic design: fanfare
Typography: Glossy Magazine, Bold Decisions
Printed at: Raddraier, Amsterdam

Printed in edition of 150 copies

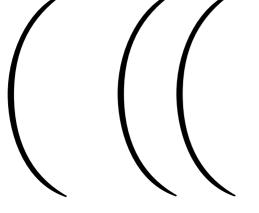

Overgaden neden Vandet 17, 1414 København K, overgaden.org

Julie Falk Antiform Udstillingsperiode: 24.02.2024 - 05.05.2024

18BN: 978-87-94511-17-5 18BN: 978-87-94511-17-5

Redaktor: Anne Kolbæk Iversen Tekst: Rhea Dall, Klara Li Scheutz, Anne Kolbæk Iversen, Anne Boyer Oversættelse: Ditte Holm Bro og Andreas Eckhardt-Læssøe Korrektur: Anders Bonnesen Foto: David Stjernholm

Uddraget fra Anne Boyers bog lkke at dø (Kobenhavn: OVO Press, 2022) s. 54-65 er genoptrykt med tilladelse fra forfatteren, oversætterne og forlaget.

O – Overgadens publikationer et støttet af Augustinus Fonden.
Falks udstilling har modtaget støtte fra Statens Kunstfond,
Beckett-Ponden, Grosserer L.F. Foghts Fond,
Den Hielmstierne-Rosencroneske Stiftelse
og Københavns Kommune: Rådet for Visuel Kunst.

Glossy Magazine, Bold Decisions Typography: Glossy Magazine, Bold Decisions Trykt hos: Raddraier, Amsterdam

Trykt i 150 eksemplarer

KLS)

Den linje løber også gennem dit nye videoværk, Crip Time (2024) – dit andet værk nogensinde i det medie – hvor du i videoen klipper et Alieja Kwadeværk, der skulle fjernes for at blive repareret, væk. I værket får du marmorkuglen fra Kwades værk til at forsvinde, fordi du ikke selv kunne være der, da det skete, fordi du var i færd med et vigtigere arbejde inde i bygningerne ved siden af, som handlede om at blive i bygningerne ved siden af, som handlede om at blive i bygningerne ved siden af, som handlede ste blive mesk. Der er både citering, den fraværende reparation med her, som synes at samle meget af din udstilling? med her, som synes at samle meget af din udstilling?

(JE)

Ja, jeg kalder værket Grip Time for at henlede opmærksomheden på det, der finder sted uden for billedet. Værket aktiverer det usynlige ved at adoptere fravær som strategi. Ved at bruge en anden skulptørs værk blotlægger jeg samtidig en ret passiv tilgang til arbejdet med skulptur.

fundamentale på udstillingen Antiform. rundt om værket som objekt, et træk, der står tilbage som det Opmærksomheden mobiliseres, idet den rettes mod livet af Falks værker, henledes tankerne på det, der ligger lige bagved. gestus, og en anden type forsvinding finder sted. Som med flere overtagelse og genvinding af tid. Her 'afbygges' objektet i værkets nye videoværk Crip Time videreføres grebet via en direkte højborg med sine lange skridt hen over bygningens tag. I det Med Détournement overtræder hun sygdommens og helingens forskydning finder sted i de værker, Falk udvikler i videomediet. Denne gang er det en række små bronzevåben af hår. Samme bestod af en enkelt snoet syl lavet af en hårlok fra en paryk. er en videreudvikling af værket Medusa's Revenge (2025), der tæt forbundet til deres kroppe, gjort til solidt forsvar. Værket for kunstneren og Lulu - frisøren hun har hyret - og som er Med You Feed from Us bliver håret, som er noget fælles blødt videoværkerne, men også i hendes fortsatte arbejder i bronze. sygdom, og de strukturer, der skærer gennem begge. Både i gennem Falks værker, i hendes tilgang til arbejdet, hendes egen Omfordelingen, og obstruktionen af den, som metode løber

> bidrager til hendes tanke om værkerne som noget, der kan være en bredt tilgængelig information. Det er hendes egen særlige information, som formidles, men den formgives som reproducerbat, i en forstand almen.

(KTZ)

I forlængelse af det fælles arbejde, der er i alliancerne, findes der citater i dine værker, som peger på arbejdet med at producere kunsten som noget fælles, på det at føle en støtte gennem andre kunstnere, men også på omstændighederne for kunsten som arbejde. Du indsætter kunstens virkelighed i dit eget projekt.

(H)

og embodiment. hvorpå man kan arbejde mellem en citerende praksis de hegemoniske systemer. Måske er det en måde, erfaringen for at omgå den afhængighed, vi har af en understregning af vigtigheden i patient-til-patientanliggende snarere end et individuelt et samt som arkiv som et forsøg på at give omsorg til et kollektivt med at tilgængeliggøre i All all all. Og jeg ser også det især i tekst. Det er et voksende arkiv, som vi startede jeg blev syg, søgte jeg efter fællesskab og selskab, red.]. Kræft er en masse ensomme erfaringer, så da let uddrag fra bogen er optrykt her i publikationen, jeg revet en side ud af Anne Boyer's bog The Undying at det er omdirigeret. I værket Sell the House (2024) har kunstnerisk sammenhæng, men her må man sige, Mærsk Tårnet ved Panum i København, red.] i en [Pars pro Toto (2019), 13 store stenkugler placeret foran fra virkeligheden og bruger fx Alicja Kwades værk bred kontekst og tilgængeliggøres. Jeg citerer helt klart trykte medie, der potentielt kan cirkuleres ud i en Jeg har stor sympati for kopien, det reproducerbare

(KTZ)

Produktion eller arbejdet som en æstetik løber som en strøm gennem, hvordan du forholder dig til dit værk, og går igen i din tænkning om alliancer. Der er også en omfordeling af midler på spil for dig her, at lave en omvending af det prekære liv, en modstand mod en struktur, hvor f.eks. en syg krop på arbejde kan være mere værd økonomisk end en rask krop på arbejde?

(lE)

af verden til fordel for alle, der bor i den. får til at ske. Kunst som en radikal omarrangering Den slags kunst, som vi ikke kan få til at ske, men forstyrrer kunsten, er en kunst, vi har brug for. i den dominerende fordeling også. Øjeblikket, der Ved at detournere omfordelingen belyses problemerne Det er blevet til værket You Feed from Us (2024). til værdifulde, næsten våbenlignende, objekter. der efterfølgende er blevet støbt i bronze og er blevet så jeg ansatte hende til at klippe lokker af min paryk, blev mor og fik ALL på samme tid. Lulu er frisør, i behandling med en kvinde, der, ligesom jeg selv, og vores arbejde, både det betalte og ubetalte. Jeg er krop gør de rige rigere. Det samme gør vores gæld en del af en absurd sygdomsøkonomi, hvor den syge nogensinde ville kunne betale. Man bliver altså En kræftbehandling koster mere, end den enkelte

som standardiserede objekter, skabt til at agere på ikke-standardiserede måder. Det gør værket reproducerbart, cirkulerende, ubegrænset. Det kan finde sted alle vegne, og det udvider de rum, det indtager. Men i princippet er det blot en manual.

Værket Everything Evaporate (2025-24) er forstørrede tomme paprør, udtømte fyrværkeribeholdere, som er efterladt uden deres indhold, en smule forslåede eller nedtrådte, men insisterende i tilstedeværelse og omfang. I dem bor også en forsvinding: deres indhold, det, der oprindeligt var deres formål sæækkede. Rørene er blevet vist i flere sammenhænge og ligger sæækkede. Rørene er blevet vist i flere sammenhænge og ligger avækkede. Rørene er blevet vist i flere sammenhænge og ligger avækkede. Rørene er blevet vist i flere sammenhænge og ligger avækkede. Rørene er blevet vist i flere sammenhænge og ligger også her i forskellige størrelser som opsvulmede eksempler på at lade det srå frem, som er tilbage efter den kerne.

(KTZ)

Kunsten, det at være kunstner – og i din udstilling her med nogle greb fra behandlingen af marmor som en art geologisk kunsthistorie – synes at være en af de supporterende strukturer, du arbejder med. Hvad er de for dit projekt?

(HI)

Jeg tror, at jeg gennem kunsten undersøger de strukturelle rammer, der former os og vores omgivende verden. Individet og kunstens rammer er at engagere med strukturer og kunstens rammer er at engagere sig i det støttende, supplerende, vedligeholdende og opretholdende, at interessere sig for gensidige afhængighedsforhold og for rationaler om værdi. Det er at spørge til, hvordan vi ønsker at leve, og hvordan vi ønsker at fordele arbejdet, pengene og tiden imellem os.

(KFS

Du har nogle samarbejder, som du tænker som alliancer i værkskabelsen til denne udatilling – f.eks. kvindesmedjen og en frisør, du lærte at kende i dit så undtalt, men stadig honorerende, måde. Er de også supporterende strukturer?

(H)

Ja, samarbejderne, eller alliancerne, er på mange måder blevet en del af værkerne. Nogle af samarbejderne bruger jeg også til at belyse nogle strukturer eller for at kommentere på den dominerende anvendelse af tid. Fyrværkerirørene skiller sig måske ud. Dem har jeg jo bare haft liggende ude i regnen. Det er fraværet af hænder, der har formet dem.

Som værket Inhabit Everywhere er et eksempel på, går der en annibierarkisk holdning gennem Falks udstilling og værktilgang. Objekterne er en samling, der finder plads på linje med hinanden og bliver et miljø. De skabes i høj grad af ikke-kostbare materialer, eller med en omvending af det kostbares signal. Det standardiserende, der indimellem kommer til udtryk gennem Falks brug af og holdning til sine materialer, til udtryk gennem Falks brug af og holdning til sine materialer, til udtryk gennem Falks brug af og holdning til sine materialer, til udtryk gennem Falks brug af og holdning til sine materialer, til udtryk gennem Falks brug af og holdning til sine materialer, til udtryk gennem Falks brug af og holdning til sine materialer, til udtryk gennem Falks brug af og holdning til sine materialer, til andre instanser, det udfører det som enhver anden opgave, til andre instanser, det udfører det som enhver anden opgave,

En række perforerede marmorskulpturer står som kroppe uden lemmer på jernfødder i udstillingen, gennemhullede, eller med noget af deres masse udtaget med et bor, så mange gange, som det er muligt, uden at de kollapser. På den side, hvor boret går ind, står det skarpt, og på udgangsiden er kanterne efterladt flossede efter handlingen.

(KLS)

Kan det måske siges, at dit værk Antiform [som var udsrillet på Falks udsrilling No Core på All all all i 2025, red.] – en perforeret muslingeskal – er en slags udgangspunkt for det her projekt? Udover at give navn til denne udsrilling, videreføres arbejdsgangen, eller grebet, fra det værk på sin vis her i dine marmorværker. Du har fortalt mig om formgivning gennem fratagelse som en grundlæggende metode. Hvordan fungerer den, hvad indebærer den? Hvordan virker den ind på værkerne i Antiform-udstillingen?

(JE)

Ja, jeg interesserer mig for subtraktion. Hvordan man arbejder med noget, der forsvinder, svækkes eller trækker sig tilbage – men også som et alternativ til det at tilføje. Det kommer til at dreje sig om et fravær grundet manglende adgang til tiden og muligheden for at arbejde. Ånti' betyder på græsk imod eller i stedet for at arbejde et en attitude, der flyder gennem flere af værkerne. De er forsøg på at sætte spørgsmålstegn ved det bestående, tænker jeg.

(KTZ)

Reparation synes at være en del af den formgivning – ikke reparationen i sig selv, men sporene efter reparationen. Selve reparationen er hverken noget, du gør, eller noget, nogle andre har gjort, men dine værker peger på arbejdet med den, både andres og dit eget. Værkerne står som kroppe, der står for skud, siger du?

(JE)

Ja, de et svækkede og jagede. Både fysisk og visuelt. Vi hat fjernet så meget marmor, som vi kunne, uden at de kollapset. Koncepterne fra reparation et en måde at gøre noget, der oftest forstås som sekundært, til noget primært. Arbejdet med det supporterende kan traditionelt fremstå som noget, der følget efter, noget, der et uvæsentligt og uden værdi i sig selv.

(KTZ)

Perforeringen af det solide er som en gennemgang, synes jeg. Du har talt om, at værkerne på en måde er kroppe. Hullerne i kroppene, som f.eks. i marmoret, viser arbejdet, der har fundet sted, og det må ikke repareres eller skjules, fordi det handler om handlingen lige så meget som, eller mere end, produktet?

(JE)

Ja, præcis. Det handler om at forsøge at vende sig fra receptionen af værket og hen mod produktionen af værket. Værket Inhabit Everywhere (2024) er en serie papskulpturer, der forsøger at skabe alternative rum i rummet. Processen er startet på hospitalet, hvor jeg tegnede og tænkte dem, og derefter har jeg fået andre hænder til at skære og udføre dem –

Klara Li Scheutz

Mit kendskab til din praksis startede med din udstilling No Core på All all all, hvor jeg lærte dit arbejde at kende som et, der også altid handler om netop det – selve arbejdet. Det er noget, der informerer dine projekter, og som er i værkerne, uden at det bliver meta. Jeg tænker, det er et godt sted at starte, det sted, du starter – med arbejdet, arbejdspladsen. Hvordan informerer dit forhold til arbejde din praksis, herunder dette projekt og dets udvikling, og hvor du er lige nu?

Julie Falk

Arbejdet ligger i at finde alternative rum til det. Jeg vil gerne kunne give form til kunsten, som har begrænsede muligheder for at finde sted, da det belyser, hvordan prekære liv formes på ulige vis gennem vores arbejdsbetingelser, givne systemer og deres mekanismer. Jeg tog også videomediet til mig af de årsager og har brugt det til at skabe rum, der ellers ikke var. Jeg elsker den revolutionære feminist ellers ikke var. Jeg elsker den revolutionære feminist Karen Brodines digte Woman Sitting at the Machine, Thinking fra 1981. De handler om, hvad arbejdet tager fra arbejderen, (i hendes tilfælde, hvad hendes 9-17-job det ikke kan tager fra hendes poesi), men også, hvad det ikke kan tager fra hendes poesi), men også, hvad det ikke kan tager intelligens, modstand, solidaritet og gadeaktioner.

I 2025 skabte Falk videoværket Détournement, hvori man ser en kvindekrop – hendes egen, klædt i sort – gå henover Rigshospitalers Helipad på toppen af bygningen i København, med horisontlinjen af tage i baggrunden. I et hakkende, skridtende tempo bevæger hun sig fra venstre mod højre og tager ejerskab over både billedet og stedet, billedet på det sted. Værket er med i en ny udgave på Antiform sammen med et nyt videoværk, hvori hun anvender en stenskulptur kendt fra nyt videoværk, hvori hun anvender en stenskulptur kendt fra oet Københavnske byrum. Falk har indtaget dette nye materiale som et skift i sin praksis og er begyndt at arbejde med og som et skift.

(KTZ)

Udover videomediet, som er et forholdsvis nyt medium i din præksis, er du til Antiform blandt andet begyndt at ærbejde med et helt nyt mæteriæle, mærmor, som du hær fået boret nogle huller i. Hvad hær det tilført dit projekt?

(JK)

nden om den. usynlige og måske immaterielle arbejde, der finder sted marmor bliver en mulighed for at give form til alt det der ligner emnet, som skal repareres. Den perforerede marmorobjekt, borer man en cylinder ud af en sten, introduceres i udstillingen. Når man skal reparere et One er titlen på en ny serie af marmorskulpturer, som ligesom den også er krop og masse i kunsten. Im Not som en non-hierarkisk objektorienteret ontologi, vores og muslingeskallens i, hvad man kan betegne marmor. Men marmor er også krop i øjenhøjde med forskellige stentyper under vores fødder, heriblandt til syne over Jordens overflade, men finder sted i lagene konvekse. Deformationerne kommer sjældent deformation, som finder sted i Jordens kerne og gør I geologien er antiform et resultat af en næsten plastisk

VIDEL
REGLET OW NOCEL
LYFE DEL
LOCE 24
LOCE 24
LOCE 24
LOCE 24
LOCE 25

DULIE FALK OG KLARA LI SCHEUTZ EN SAMTALE MELLEM

Julie Falk og Klara Li Scheutz mødtes i efteråret 2022 om et projekt og residency, Falk havde i Lis udstillingsplatform All all all. Her begyndte en samtale om, hvordan Falks arbejde fandt sted og så ud lige der, på netop dette tidspunkt. Falk udviklede et skulpturelt projekt, No Core, der tog udgangspunkt i den periode i hendes liv, som ny mor, ny-diagnosticeret med akut lymfatisk leukæmi (ALL), med nyt perspektiv og som ny, samme kunstner. Her taler de om Falks aktuelle udstilling ny, samme kunstner. Her taler de om Falks aktuelle udstilling udviklet sig, og om, hvad det gør nu.

Omsorg lader til at have ligeså lidt at gøre med kvantificering, som oplevelser af svaghed eller smerte hos den person der drages omsorg for har at gøre med statistikundervisning. Jeg tuger mig af dig peger på en anden form for abstraktion (følelsernes) end hastigheden på en tumors celledeling (patologisk fakta). Men underlige omvendinger finder sted når man har en alvorlig sygdom. Eller snarere, det der lader til at være en omvending bliver en afklaring. Vores engang solide, uforudsigelige, sansende, spektakulært rodede og animalske kroppe underkaster sig – uperfekt men også intensivt – sundhedssystemets abstrakte vilkår. På samme intensivt – sundhedssystemets abstrakte vilkår. På samme måde bliver omsorg til noget levende og materielt.

ved i det menneskelige uendelige. er, ligesom et beboet hus, en arbejdsplads der bliver dagligt, vedholdende og aldrig færdigt. En patients fil Arbejdet med omsorg og arbejdet med data er stille, ubesværet, fremstår kun sådan som følge af stort besvær: opmærksomhed end et rent. Den baggrund der fremstår når det ikke er udført: Et beskidt hus tiltrækker sig mere kan forekomme usynligt. Ofte bliver det først bemærket identificeret som kvindearbejde, er det et arbejde der af kvinder, og ligesom alt andet der historisk er blevet simultaneitet: Fælles for dem er at de så ofte udføres og arbejdet med data eksisterer i en slags paradoksal en blodprøve, fortæller en joke. Arbejdet med omsorg min arm når jeg virker bange. Den arbejder som tager brystport, er de samme arbejdere som blidt berører dosisnøjagtighed mens de tilslutter kemomedicin til min og udfører et topersoners system til at forsikre sig om tjekker mit navn to gange, scanner mit hospitalsarmbånd indgreb skal blive mindre smertefulde. De arbejdere som som trøster mig med samtale. Dette for at de smertefulde bliver min urin målt og kortlagt af den samme person også drage omsorg for mig mens de gør det. På hospitalet indfører information om min krop i databaserne, de skal assistenterne, laboranterne og sygeplejerskerne at de Det ikke alene kræves af receptionisterne, sygeplejerske-

I løbet af min kræftbehandling har de fleste af disse arbejdere – receptionisterne, de paraprofessionelle og sygeplejerskerne – været kvinder. Lægerne, som nogle gange er kvinder og nogle gange mænd, møder mig der hvor min krop topper i kvantificering. De logger ind på systemet, men de indtaster mindre og nogle gange slet ingenting. Idet deres øjne glider over skærmen der viser min krops opdaterede kategorier og kvantiteter, viser min krops opdaterede kategorier og kvantiteter, mig, lagt mig i disse fodlænker og modtaget beviserne, jeg har skåret min egen anatomi op, dissekeret mig selv, og de er gået ud for at læse mig."

Hvis det er kvinderne som omdanner kroppe til data, er det lægerne som scanner dataene. Lægerne har ingen særskilt alkymi. De andre arbejdere har udvundet og rubriceret mig: Jeg har gjort mine egne fornemmelser til information. Det er lægerne som læser mig – eller snarere, læser det min krop er blevet: en patient lavet af information, produceret af kvinders arbejde.

skriver de ind i systemet: Hvor varm eller kold jeg er, hvor hurtigt mit hjerte slår. Derefter stiller de spørgsmålet: Hvor ondt gør det på en skala fra et til ti? Jeg forsøger at svare, men det korrekte svar er altid numerisk. Fornemmelser er kvantificeringens fjende. Der findes endnu ikke en maskine som nervesystemet kan indsende data til, der så kan bliver transformeret til en tilstrækkeligt beskrivende måleenhed.

Medicin hyper-responderer på kroppen uregerlige sygdomsbegivenhed ved at omdanne den til data. En patient bliver ikke kun til information via de mængder af hvad end der dukker op i eller passerer gennem hendes diskrete krop, hele befolkningers kroppe og fornemmelser bliver til en matematik af sandsynlighed (for at blive syg eller forblive rask, for at leve eller dø, for at hele eller lide) hvorfra behandlingerne opbygges. Kvinders og mænds kroppe er både underlagt disse kalkyler, men som oftest er det kvinder der gør det indledende arbejde i form af at overflytte svagheden og det utællelige ved sygdomme vill sundhedssystemets teknologiserende matematik.

og sundhedssystemets informationssystemer. i tredje led i forhold til kropsfornemmelser sundhedssystemiske abstraktion blev jeg et knap nok, At vurdere sig selv på en skal fra l til 10? I kræftens Men gentagelse er en metode til at desensibilisere. Jeg kan måske godt nogle gange huske hvem jeg er. transmissioner af noget til eller fra min krop. mig at gentage mit navn: Det er punktummet i alle det sundhedsinformationens nødplan at afkræve armbånd var blevet scannet for min identitet, er placering og identitet skal bekræftes. Selvom mit kemomedicinen der skal indføres i hende - hvis de substanser - hætteglas med ekstraheret blod, på hendes armbånd, derefter ved siden af alle navn, sagt af hende selv, står ved siden af stregkoden Hvad hedder du, og hvornår er du født? En kræftpatients

Sygeplejerskerne møder mig på undersøgelsesstuen efter jeg har fået mit tøj skiftet ud med en patientkittel. De logger ind på systemet. Nogle gange har jeg fået taget en blodprøve, og jeg får lov til at se en printet side med dens ingredienser. Hver uge indeholder blodet met eller mindre af en slags celle eller substans end det gjorde ugen før. Disse substanser går op eller ned, determinerer behandlingens fremtidige mål, varighed. Sygeplejerskerne stiller spørgsmål om hvordan jeg oplever min krop. Det jeg mærker, skriver de ind på en computer, klikker på symptomer, der længe er blevet givet en kategori og et navn og en forsikringskode.

Ordet 'omsorg' leder sjældent tankerne hen på et tastatur. Arbejdet, ofte ubetalt eller underbetalt, som udføres af dem der yder omsorg (eller hvad der nogle gange bliver kaldt 'reproduktivt arbejde' – at reproducere sig selv og andre som levende kroppe hver dag, at brødføde, gøre rent, tage sig af, og så videre) er hvad mange forstår som det mindst teknologiske, det mest affektive og intuitive. 'Omsorg' bliver så ofte forstået som en måde at føle på, måske fordi det lægger sig så tæt op ad at elske.

Ligesom du ser et våben i dit hår som falder af, vil du også se din krop, når den falder, som et våben, også når den ikke falder. I denne nye teori om at være en syg person vil din ven sige til dig: At drage omsorg for dig nu et at drage omsorg for våben. Du har forvandlet dit værelse til et våbenkammer. Alle der kommer med vand eller mad til dig lader nu også en pistol.

Kræftpavillonen er et ondskabsfuld demokrati når det gælder udseende: det samme skaldede hoved, den samme steroideopsvulmede ansigt, det samme plasticdrop til kemoterapi synligt som en klump under huden. De gamle virker infantile, de unge opfører sig senilt, de midaldrende ser alt det midaldrende ved dem forsvinde.

Vores kroppes grænser bryder sammen. Alt hvad vi burde holde inden i os virker til at falde ud. Blod fra kemoinduceret næseblod drypper på biblioteksbøgerne. Vi kan ikke holde op med at græde. Vi udstøder fæle lugte. Vi kaster op.

Vi har giftige kusser og forgiftet sperm. Vorce urin er så giftholdigt at skiltene på badeværelset instruerer som mennesker: Vi ser ud som mennesker med kræft. Vi ligner en sygdom, før vi ligner os selv.

Sproget er ikke længere i overensstemmelse med sine sociale funktioner. Hvis vi bruger ord er det for at nærme os som en fejlplaceret bombe. Nogle nævner noget om vejret: som svar en vildfaren frase fra en fantom-samtale: "Vi må lære at acceptere hvad vi vil have." Sætninger holder stand imod syntaksen. Ordforråd omformer sig til akavede oversættelse af ord vi engang kendte, eller nye ord vi aldrig kommer til at kende. Børn der engang er blevet lært at tale, ude af stand til at huske ordet for "fjernsyn" eller ordet for "kop".

I venteværelserne møder omsorgens arbejde dataens arbejde. Koner udfylder deres mænds formularer. Mødre udfylder deres børns. Syge kvinder udfylder deres egne.

Jeg er syg og kvinde. Jeg skriver mit eget navn. Ved hver af mine konsultationer bliver jeg givet en udskrift fra databasen, som jeg bliver bedt om at ændre i eller godkende. Uden os ville databaserne være tomme.

Receptionister uddeler formularer, printer armbånd der senere skal læses af scannere holdt i hænderne af andre kvinder. Sygeplejerskeassistenterne står i døråbningen hvorfra de aldrig helt træder frem. De holder disse døre åbne med deres kvinder er tærsklernes parienters navne. Disse kvinder er kroppe på digitale vægte, måler vitale parienternes på de åbne strækninger som er klinikkernes pransitområder. Derefter fører de patienten (mig) til en undersøgelsesstue og logger ind i systemet. Tallene en undersøgelsesstue og logger ind i systemet. Tallene en undersøgelsesstue når den frembydes maskinerne, min krop genererer når den frembydes maskinerne,

IKKE YL DØ

Anne Boyer

BYAITTONENS EQDSET

Jeg er til stadighed plaget af frygten for at jeg kun har givet et suk fra mig, når jeg troede jeg udtalte en sandhed. – Stendhal: Om kærligheden (1821)

kommuniké fra en højborgerlig kræftpavillons satellitklinik opkaldt efter en finansmand

Træk håndfulde af dit hår ud på socialt upassende steder: Matas [i den engelske udgave står der Sephora, som nu også er kendt i Danmark, red.], Bank of America, hvor som helst du udfører dit lønarbejde, imens du har en samtale med din udlejer, i Leavenworth-fængslet, uanset hvad i mænds påsyn. Du må forhandle dig til hvad du har brug for, for du får brug for det mere end nogensinde før. Hvis disse forhandlinger mislykkes, så riv dit hår ud for øjnene af dem der nægter dig noger, efterlad totter af dit hår i skoven, på prærierne, på parkeringspladsen foran er dem der nægter dig noger, efterlad tottet af dit hår feminine udseende indbragte dig og dine venner feminine udseende indbragte dig og dine venner

Stik hovedet ud af vinduet på bilen og lad vinden blæse håret af dit hoved. Lad dine venner høster som kan efterlade det på socialt upassende steder: til at sprede ved grænseovergange, ved nationale monumenter, inde i arkitekturen som er bygget til at få almindelige mennesker til at føle sig små og at få almindelige mennesker til at føle sig små og

Hiv dine kønshår ud ved rode i store totter og send det til i ufrankerede konvolutter til teknokrater. Efterlad din armhules hår på området med farligt affald du engang boede tæt ved, dine næsehår ved en hvilken som helst HR-konsulent som nægter dig orlov.

Når dine øjenvipper falder af så send dem som en hilsen til alle de personer der, efter du er blevet syg, er forsvundet ud af dit liv. Dit hår vil falde af og lande på alle overflader du kommer i nærheden af. Det vil falde ned i nye alfabeter og nye ord. Læs disse ord for at opdage din sygdoms ætiologi: Vid at alfabetet mest af alt staver til 'kapitalisme'. Hvis du er heldig, vil du læse ét til ord der betyder "sygdom har gjort dig til en befæstning". På de skaldede pletter vil du kunne læse om hvordan du gør dine døde celler til et våben mod det du hader og det der hader dig.

Dette uddrag er fra bogen Anne Boyer, *Ikke at dø*, oversæt af Ditte Holm Bro og Andreas Eckharde-Læssøc (København: OVO Press, 2022), s. 54-63. Genoptrykt her med tilladelse fra forfatteren, oversætterne og forlaget.

I. John Donne og Izaak Walton, Devotions upon Emergent Occasions: And, Death's Duel (New York: Vintage Books, 1999), s. xx.

Blodsygdomme på Rigshospitalet. med en frisør og medpatient på Afdeling for ud og støbt i bronze. Værket er lavet i samarbejde søstjerner, der er skabt af lokker af parykhår, brændt svært aflæselige former: kastestjerner, medusahår eller from Us (2024), placeret på væggen som umiddelbart Et eksempel er serien af bronzeskulpturer, You Feed

hun er blevet suget ind i: forhandling med sig selv og det sygdomsforløb, mellem flere forskellige subjektpositioner, der er i analytiske og poetiske sig ind i hinanden i en dialog sygdomsøkonomi? I Boyers bog fletter det kritiske, mulighed for at betale. Hvad er logikken bag denne også ofte mere, end den enkelte nogensinde ville have på éns sygdom. Oveni koster en kræftbehandling med at medicinalindustrien tjener svimlende beløb selvom man er syg og mens man er syg, samtidig som prekært arbejdende kan blive nødt til at arbejde, vilkår, reflekterer Boyer over det paradoksale 1, at man meditation over kræftens sociale og samfundsmæssige I bogen The Undying, der er en poetisk og hårdtslående synligt sygdomsramt, heroisk og samtidig upåvirket. der kræver, at man både er mere og mindre sig selv: selvmodsigelse i diskurserne omkring kræftbehandling, og repræsenterer ifølge Anne Boyer en central på kemobehandlingens angreb på kroppens celler Parykken er et af de mest genkendelige markører

Medusa gik med en paryk lavet af slanger. egyptiske prinsesser og bedstemødre går med parykker. Oplysningsfilosoffer går med parykker. Drag queens, med parykker. Beyoncé gár med parykker. Polk Jeg holder af går med parykker. Dolly Parton går Jeg kan godt lide parykker. Jeg går med parykker.

tilbyder sig som en sådan åbning. hen, at søge ly. Julie Falks værker på O – Overgaden abning, man kan slippe igennem, måske et sted at søge i. Hvis tiden er gået af sine hængsler, er der måske en forskydninger af de systemer, man bliver gjort til objekt personlige heroisme, men gennem appropriationer og modstand og potentielle subversioner – ikke gennem den der kredser om sygdomserfaring, kan også rumme stor deformation, støtte og kollaps ikke er entydig. Værker, repareres, minder os om, at relationen mellem reparation, at de er blevet boret ud, for at defekter andre steder kan strukturer, der selv er på grænsen til at kollapse, efter marmorskulpturer, så årerne og farven passer. Disse fra loftet, afspejler metoden, der bruges til at reparere søjlestruktur i rummet og vokser som stalaktitter ned i de marmorstøtter, der står som en ufuldstændig er under deformation og rekonstruktion. Hullerne udstillingen en fornemmelse af former, der på én gang uden klart afgrænset begyndelse og slutning giver på hovedet, epoxy-afstivede paprør og videoloops trælægter, foreløbige tagkonstruktioner af pap vendt Med gennemhullede marmorstøtter formet som

og Andreas Eckhardt-Læssøe (OVO Press, 2022), s. 84. 5. Anne Boyer, Ikke at do, oversat til dansk af Ditte Holm-Bro

> futures of illness, disability, and recovery.3 illness, and disease. "Prognosis" and "diagnosis" project "remission": these, 100, are the time frames of symptoms, terms. (...) "Frequency," "incidence," "occurrence," "relapse," extent to which we conceptualize disability in temporal one aspect of cripping time might simply be to map the

og nyde den overvældende udsigt. har hun rejst sig fra sygesengen for at gå op på taget en omdirigering, af hospitalets funktion. Eller måske værkets titel også indikerer: et détournement, dvs. en forklædt agent, der har overtaget hospitalet, hvilket af den akutte ankomst til hospitalet? Måske er hun hun sin afhentning med helikopter, som en omvending omkreds iført en lang frakke og paryk. Måske afventer centralkompleks, går en kvinde rundt i hele platformens helikopterplatformen på 20. etage af Rigshospitalets 2:46 minutter langt filmloop i s/h optaget på I videoværket Détournement (2025), som er et den normative tid, kan være syge og sygeliggørende. måder tiden og de institutioner, der opretholder sygdommens tid på nye måder, men også på hvilke Falks værker giver os mulighed for at overveje

(patience) at indgå i hospitalets sammenhæng. men ikke til, og at det derfor kræver stor tålmodighed de vil, at man må affinde sig med at blive talt om, og sygeplejersker går ind og ud af hospitalsstuen, som gælder på et hospital, nævner hun bl.a. det, at læger fungere på. Som eksempler på de særlige koder, der og at der er tiltro og opbakning til hospitalets måde at af hospitalssystemet, påtager sig deres tildelte roller, assistenterne, teknikerne og alle de andre, der er del patient, såvel som af, at lægerne, sygeplejerskerne, afhænger af, at patienten påtager sig rollen som Isabelle Stengers nævner, at hospitalets opretholdelse med det forløb, hun modvilligt er indskrevet i. sted, hvor patienten tillader sig at være impatient plads til den subjektive fortælling og position. Det rum og programmer, så de i højere grad efterlader måder vi kan appropriere institutionens bygninger, udstilling er der også en afsøgning af, på hvilke om institutionelle støttestrukturer, og i denne Falk har i sin praksis gennem længere tid kredset

be it for the better but maybe also for the worse.4 manner, what we call a hospital would not endure, hospital pattern and demanded to be treated in a civilized become impatient, collectively refused to be infected by the If ever those who are quite rightly called the patients did

og omvendinger af sygdommens indgriben i et liv. sygdomserfaringen kan vise sig modstand, aggression også udtryk for, hvordan der inde fra mod kroppen, er værkerne i udstillingen Hvis sygdom kan betegnes som en aggression

and let themselves be drawn by the attractions of the terrain and all their other usual motives for movement and action, their relations, their work and leisure activities, In a dérive one or more persons during a certain period drop

and the encounters they find there.

seng, for graden af træthed, smerte, kvalme. hvor stor en radius, man kan bevæge sig væk fra sin en miniature også fungere som en fast målestok for, til en planetær og geologisk skala, kan denne planet studerende om, at deres problemer er små set i forhold der pryder pladsen omkring det. Udover at minde de sundhedsforskning samt om kunstinstallationen, til den, der formidles om dette prestigebyggeri for hvormed stenkuglen skrives ind i en alternativ historie Videoværket approprierer således et andet kunstværk, egen terrorsikring og i konstant men hakkende fokus. som den står der, lidt for sig selv, pakket ind i sin af en idiosynkratisk opmærksomhed på globen, i umiddelbar nærhed af Rigshospitalet, dirigeret for kunstnerens tur gennem det byrum, der ligger et mere eller mindre tilfældigt omdrejningspunkt gåtur eller rejse. I Crip Time-værket bliver stengloben adskiller denne type bevægelse sig fra en sædvanlig kan bidrage til psykogeografiske observationer. Derved Debords ord en "legende-konstruktiv" indstilling, der architecture and urbanism.2 En dérive involverer med precisely delineating stable continents, but of changing og ruters atmosfærer: "it is no longer a matter of og forsøge at kortlægge bestemte steder, pladser på de skift i stemninger, der eksisterer i urbane rum, Debords idé var at skærpe opmærksomheden

LIDSTICE OC INSLILALIONETTE ŁOKSKADNINCEK

hvornår sygdommen vil tage over. billeder og livet, som det udfolder sig, kronisk frygt for, statistiske prognoser baseret på analyser af værdier og diffuse fremtidsudsigter i en forhandling mellem troede, man var i gang med, livstruende diagnoser, som akutte tilstande, pauser og omveje fra det liv, man tidslige kategorier: symptomer, der griber ind i tiden måder sygdom og funktionsnedsættelse (også) er indebærer en insisteren på at undersøge, på hvilke opbrudt, forkrøblet, eller syg, tid. Begrebet 'crip time' og opbrudte forløb i videoen vidner om en knækket, sygdomsforløb og et liv med sygdom. Det cirklende sig på de støttestrukturer, der indrammer et akut kollaps, hvor man som pludseligt syg må forlade af, eller sideløbende med, en erfaring af et kropsligt der er gået af sine hængsler, out of joint - som følge af en både suspenderet og kollapset tid - en tid, Med titlen, Crip Time, peger værket også på erfaringer

www.cddc.vt.edu/sionline/si/theory.html (1958). Oversættelse: Ken Knabb. (November 1956), genoptrykt i Internationale Situationniste #2 L Guy Debord, "Theory of the Dérive", Les Lèvres Nues #9

2. Sammesteds.

Anne Kølbæk Iversen

nogle af elementerne i Julie Falks udstilling Antiform. marmorkugle omkranset af betonafspærringer er placeret på gulvet og hængende ned fra loftet og en gennemhullede marmorsøjler på interimistiske sokler mest ikoniske veltærdsinstitutioner: Rigshospitalet, i hærdet pap, et détournement af en af Danmarks Tagkonstruktioner og delvist sammentrykkede rør

en fortælling under opbygning, eller i opløsning. midlertidigt læ, en fremvoksende søjlestruktur, til, eller fragmenter af, en større konstruktion: et afgrænsede og kan måske beskrives som ansatser er ikke uden form, men de modsætter sig det færdigt at have, en form. Julie Falks skulpturer i udstillingen kan også konnotere det, der ikke har, eller som nægter Men sammenstillingen af de to ord anti' og 'form' nok til, at en plastisk deformation har fundet sted. temperatur og tryk har været lige præcis højt en konveks fold i geologiske strukturer, hvor både 'Antiform' er et begreb fra geologien, der betegner

modkulturelle strategier. 1950'erne som del af situationisternes subversive og en driven rundt - udviklet af Guy Debord i midten af kunstnerisk strategi er dérive - der kan oversættes til og som den omkringdrivende bærer med sig. Som baseret på de stemninger og indtryk, stedet afgiver, urbane landskab, der ligger lige for fødderne af én, dérrive, idet kuglen bliver del af en kortlægning af det kredsen om stengloben mimer en psykogeografisk en hakkende ubeslutsomhed og stilstand. Værkets at stå udspændt mellem en cirkulær bevægelse og ideen om et fremadskridende narrativt forløb ved ind på en specifik detalje, ligesom det forhandler udtrykker værket således en subjektiv zoomen som om videoen er gået i hak. Med sin beskæring til stadig kortere sekvenser, for til sidst at stå og flakke, forløb looper denne cirklende bevægelse, klippet ned billede cirkler rundt om kuglen, ligesom videoens marmorkrop beskyttet af byggeelementer, og videoens er marmorkuglen pakket ind i betonklodser; en ikke tydeligt, hvor optagelserne er lavet. I videoen den geografiske placering i byen, er det i videoværket kuglen i videoen som en del af Kwades værk samt Pars pro Toto (2019). Selvom mange vil genkende del af den polske kunstner Alicja Kwades installation og i Mærsk Tårnet på Blegdamsvej i København som ind på en af de i alt 13 stenkugler, der er opsat ved tid – er en loopet sekvens, hvor kameraet zoomer Time (2024) - den forkrøbledes tid, eller en forkrøblet Et af de to videoværker i udstillingen, værket Crip

files/hpsc/Whitmontreal.pdf, tilgået 15. marts 2024. oplæg på McGill University, Montreal, 2006, www.mcgill.ca/hpsc/ From Philosophy of Nature to Speculative Cosmology," 4. Isabelle Stengers, "Whitehead and Science: (Bloomington: Indiana University Press, 2015), s. 25. 5. Alison Kafer, Feminist, Queer, Crip

INLEODOKLION

øge indsatsen, hvis helbredet svigter, hvis man ikke selv: for hvordan skabe værker i raketfart, hvordan af Klara Li Scheutz. Og genbruget er en pointe i sig nylige udstilling i projektrummet All all all, kurateret Værket, Détournement, er en gentagelse fra Falks at undslippe sundhedssystemets gravitationskraft. mens hun kigger væk og ud, som prøver hun

af kontrol og forvaring. systemer for omsorg og behandling også er systemer behandlingscenter, og peger således på, hvordan vores centrifugalkraft, der suger den syge krop ind mod sit filmen en klaustrofobisk metafor for den planetariske velmenende og dekorative skulpturkugle bliver Rigshospitalet. Med blikket fanget tæt på den ellers marmorskulptur af Alicja Kwade i nærheden af i stadigt mere aggressive bevægelser omkring en Crip Time, der vises i udstillingens bagerste rum, filmloopet Détournement pendulerer det nye videoværk Som modsætning – omvending eller anti- til

som titlen siger: I'm Not One. at vi som kroppe deler materie med hinanden, krop efter en biopsi - en gestus, der minder os om, Samtidig henviser de hullede skulpturer også til en reparere de større og mere 'sunde' stenkroppe. typisk udhules for materiale, der bruges til at hvordan mindre stenstykker fra et marmorbrud stenkroppe er gennemhullede, hvilket mimer, for antijorm. Falks balancerende høje og tynde i blandt andet marmorens organiske strukturer, plastiske deformation i jordens kerne, som resulterer rosafarvede marmorlægter. Geologisk kaldes den En ny serie skulpturer består af kropshøje,

som spørges der: Hvor er beskyttelsen? er her i sin abstrakte form blødt og skrøbeligt, Taget, den ultimative idé om et sikkert skjold, eller står, vendt på hovedet, gabende på gulvet. Everywhere er papskulpturer, der hænger som tage cksisterende systemer eller rammer. Inhabit kunstnerbevægelse vender Falk vrangen ud på Med et vink til 1950'er- og 1960'ernes situationistiske

Leder af O - Overgaden, februar 2024 Rhea Dall

Anne Marie Carl Vielsens Talentpris for billedhuggere. København (2021) og KØS, Køge (2018). I 2025 modtog hun bl.a. All all all, København (2025); Galleri Susanne Ottesen, Konsthögskolan i Malmö i 2017. Falk har senest udstillet på Julie Falk (f. 1991, DK) er billedkunstner uddannet fra

> med udstillingen og denne publikation. samtaler - med os alle sammen, både i forbindelse sine værker og virke - fra koncept til udvidede mindst, en særlig tak til Julie for så generøst at dele arbejde med denne publikation. Sidst, men ikke Iversen, O - Overgadens redaktør, for det store vores grafiske designere, fanfare, og Anne Kølbæk Fonden for støtten skal der lyde en varm tak til i forbindelse med udstillingen samt Augustinus bidrag, O - Overgadens team for den store indsats Ikke at do. Udover at takke skribenterne for deres og vi genoptrykker et uddrag fra Anne Boyers bog af fravær og alliancer som kunstneriske metoder; gennem en samtale med kunstneren om brugen tid i Falks værker; Klara Li Scheutz har bidraget Iversen skrevet en tekst om den 'forkrøblede' O - Overgadens egen redaktør Anne Kølbæk kan udspringe heraf. I dette tilfælde har udstillingerne og åbne op for, at nyt materiale er at mangfoldiggøre samtalerne under og efter soloudstillinger. Målsætningen med denne serie udgives i forbindelse med kunsthallens større Fonden produceret en publikationsrække, der har siden 2021 med støtte fra Augustinus Julie Falks udstilling Antiform. O - Overgaden publikation, der udkommer i forbindelse med Det er en stor glæde at introducere denne

fængslet i og arbejdende fra hospitalssengen. stillestående tid, der præger den syge og indlagte krop, og filmiske værker er hendes oplevelse af den En grundpræmis for Julie Falks seneste skulpturelle

brugsgenstand eller kunst, Antiformer. materialer; former, der er kasserede, hvad enten som kunstneren indsamler aflagte, abjekte eller udsmidte omvendt eller anti-position, mod alle odds, hvorfra at blive forflyttet eller fortrængt. At arbejde fra en Antiform peger på hendes kropslige erfaring med kørt over, deforme eller skørnede. Falks udstilling som gigantiske vitale eller falliske former, der er fyrværkeri, der hviler i udstillingens forreste rum til enorme forstørrelser af brugte paprør fra afskudt stammer fra de af hospitalssystemet betalte parykker, fra en ny serie bronzestøbninger af afklippet hår, der udgangspunkt i bortkastede eller aflagte materialer -På sin første store soloudstilling Antiform tager Falk

på helikopterlandingspladsen på Rigshospitalet, cirkler med næsten ødelagte, brudte bevægelser rundt Indrammet af en tung buldren går hun i slowmotion-(kunstneren) i det korte videoværk Détournement. Ved indgangen til udstillingen møder vi en kvinde

05.05.2024

Julie Falk
Antiform
Udstillingsperiode: 24.02.2024 – 0

ISBN: 978-87-94311-17-5 EAN: 9788794311175

Overgaden) – OVERGADEN en Vandet 17, 1414 København K overgaden.org RGADEN 00000

